

Skatteministeriet

31. august 2020
J.nr. 2020 - 7049

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 626 af 20. august 2020 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Morten Bødskov

/ Søren Schou

Spørgsmål

Vil ministeren i forlængelse af SAU alm. del – spørgsmål 591 redegøre for baggrunden for, at befordringen mellem hjem og arbejdsplads ikke altid hører under det normale befordringsfradrag, men også kan foregå under skattefri kørselsgodtgørelse med en markant højere sats, og vil ministeren medgive, at det kan forekomme arbitrært, at man ikke kan få befordringsfradrag for de første 24 km, mens man kan modtage en forhøjet sats fra km 0 i den skattefrie kørselsgodtgørelse?

Svar

Udgangspunktet er, at befordring mellem hjem og arbejdsplads anses for privat befordring.

Efter den såkaldte 60-dages-regel i ligningslovens § 9 B anses befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 dage inden for de forudgående 12 måneder dog for erhvervmæssig befordring. En arbejdsgiver kan derfor yde skattefri befordringsgodtgørelse med ”den høje sats” for befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 dage (3,52 kr. pr. km til og med 20.000 km årligt og herefter 1,96 kr. pr. km for kørsel i egen bil eller motorcykel). Overstiger antallet af arbejdsdage på samme sted 60 dage inden for en 12 måneders periode, anses arbejdspladsen for fast og befordringen dermed privat.

Inden indførelsen af 60-dages-reglen indebar definitionen af erhvervmæssig befordring overvejelser om bl.a. arbejdets karakter, sondring mellem skiftende og fast arbejdssted mv. Med 60-dages-reglen blev indført et objektive kriterium til at sondre mellem erhvervmæssig befordring mellem hjem og arbejdsplads og privat befordring mellem hjem og arbejdsplads. Hensigten var at skabe et mere objektive regelsæt med større forudsigelighed.

Tidsrummet 60 dage blev valgt, fordi det blev antaget i de fleste tilfælde at dække arbejdsforhold, hvor der reelt foreligger stadigt skiftende arbejdspladser. Baggrunden for reglerne om skattefri godtgørelse for erhvervmæssig befordring, herunder muligheden for at få skattefri godtgørelse for befordring mellem hjem og arbejdsplads i indtil 60 dage, er således den grundlæggende tankegang, at personer, der til stadighed har skiftende arbejdspladser, ikke har mulighed for at bo nær (alle) disse arbejdspladser, og at erhvervmæssige befordringsudgifter principielt bør være uden skattemæssige konsekvenser for den ansatte, jf. også min besvarelse af SAU alm. del - spørgsmål 591.

Efter ligningslovens § 9 C er der fradragsret for befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads. Der er tale om befordring af privat karakter, hvortil der er indført særlig fradragshjemmel, dog kun for den del af befordringen pr. arbejdsdag, der overstiger 24 km. Bundgrænsen bygger på et princip om, at alle selv må bære udgiften til befordring inden for en vis afstand mellem bopæl og arbejdsplads.

Jeg mener principielt, at det af hensyn til både administration og forudsigelighed er nødvendigt at basere reglerne om befordringsfradrag og -godtgørelse på objektive kriterier - herunder afgrænsningen mellem erhvervmæssig og privat befordring. Jeg finder det - givet denne afgrænsning - ikke urimeligt, at *erhvervmæssig befordring* kan dækkes skattefrit for den ansatte fra første kilometer, mens der er en bundgrænse på 24 km, når der er tale om *privat befordring*.